

PAĻĀVĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 3:36; Ap. d. 4:29; 1. Kor. 9:27; Ebr. 4:16; 1. Jņ. 5:13-21; Atkl. 12:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Un šī paļāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta.” (1. Jņ. 5:14)

Bens Franklins reiz teicis, ka šajā dzīvē skaidrība ir tikai par divām lietām: **B**nāvi un nodokļiem. Ir arī trešā skaidrā lieta – dzīve ir pilna ar neskaidrībām!

Mēs nezīnām, cik droša ir mūsu darbavieta. Nekas mums nenodrošina aizsardzību no slimībām, terorisma, kara un dabas nelaimēm. Nekas negarantē, ka, aizejot vakarā gulēt, mēs no rīta pamodīsīmies.

Ņemot to vērā, mēs darām visu iespējamo, lai pasargātu sevi no šīm problēmām vislabākajā veidā, un tomēr mūsu stiprākās pūles galu galā mums neko negarantē.

Bet kā ar Dievu un Viņa apsolījumiem, kas mums doti? Vai tie nav droši? Kad runa ir par Dievu, kā mēs varam dzīvot bez paļāvības un pārliecības? Mūsu attiecības ar Dievu un dzīvošana kopā ar Viņu mūžīgi ir daudz svarīgāk par jebko citu. Kas Jānim ir mums sakāms par šo jautājumu – vissvarīgāko no visiem?

NEDĒĻAS TĒMA KOPUMĀ:

Uz ko mēs varam paļauties? Kā savu paļāvību nepārvērst pašpaļāvībā? Kāda mums var būt paļāvība, ka mūsu lūgšanas tiks atbildētas? Kāda aizsardzība pret sātānu mums tiek piedāvāta? Kā mēs varam nākt pie Dieva atziņas?

(Lūzdu, iepazīstīties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 5. septembrī.)

DZĪVOJOT PAĻĀVĪBĀ

(1. Jņ. 5:13-21)

1. Jņ. 5:14 lasām vārdu “paļāvība”, un šis vārds Bibelē izmantots arī ar citām līdzīgām nozīmēm – “(droša) pārliecība”, “drosme” (Ap. d. 4:29,31), “atklātība/tiešums” (Jņ. 16:25,29).

Saskaņā ar Ebr. 4:16 un 10:19 kristieši var tuvoties Dieva tronim paļāvībā (latviešu tulkojumā – “droši”, “bez bailēm”). Kāpēc? Pirmkārt, tādēļ ka Jēzus pie krusta ir izlējis savas asinis par viņiem. Otrkārt – Jēzus ir uzbraucis Debesīs, lai tur kalpotu kā Augstais priesteris mūsu labā.

Tas pats vārds oriģinālā lietots 1. Jņ. 4:17, runājot par drošu paļāvību tiesas dienā. Kristiešiem nav jābaidās no tiesas. Viņi paļaujas uz to, ko Jēzus ir paveicis viņu labā. Viņi nepaļaujas uz sevi vai to, ko paši būtu darījuši vai jebkad varētu paveikt. Šī paļāvība balstās tikai uz Jēzu.

Cits veids, kā Jānis uzsver paļāvības ideju, ir Jāņa 1. vēstules noslēgumā, kur viņš piecas reizes atkārtoti frāzi “mēs zinām”. Salīdzinājumam, citur šajā vēstulē šī frāze atrodama tikai divas reizes (1. Jņ. 3:2,14).

Attiecībā uz kādām lietām mēs varam dzīvot paļāvībā saskaņā ar zemāk uzskaitītajiem Bībeles tekstiem?

1. Jņ. 5:13 _____

1. Jņ. 5:15 _____

1. Jņ. 5:18 _____

1. Jņ. 5:19 _____

1. Jņ. 5:20 _____

1. Jņ. 5:13 apustulis raksta, lai “mēs zinātu”, un stāsta par pārliecību par glābšanu. Sākot ar 1. Jņ. 5:15, Jānis izmanto frāzi “mēs zinām”. 1. Jņ. 5:15 viņš uzsver, ka mūsu lūgšanas tiek uzklašītas. Mēs varam uz to paļauties. 5:18 frāzei “mēs zinām” seko apsolījums par dievišķu apsardzību. 5:19 šī frāze iepazīstina ar brīnišķīgu koncepciju, ka mēs piederam Dievam, savukārt 5:20 uzsver, ka mēs pazīstam Jēzu un līdz ar to – caur Jēzu – pazīstam arī Dievu un esam Viņā. Tādēļ kristiešiem ir droša paļāvība par savām attiecībām ar Dievu, par savu lūgšanu dzīvi, pašreizējo stāvokli un nākotni.

Cik bieži tu esi sevī vilies pēdējā mēnesī, nedēļā vai pat šīs dienas laikā? Varētu teikt: “Pieraksti visas šīs vilšanās,” taču tas var uzdzīt nevajadzīgu mazdušību. Kā rūgtā realitāte – mūsu pašu vājības – liek nodrošināt to, ka mēs paļaujamies nevis uz sevi, bet vienīgi uz Jēzu?

JUMS IR MŪŽĪGĀ DZĪVĪBA

(1. Jņ. 5:13)

Izlasi 1. Jņ. 5:13. Par ko mēs varam būt droši saskaņā ar šo tekstu? _____

13. pants sniedz svarīgu iemeslu, kādēļ Jānis rakstījis šo vēstuli. Viņš vēlēties, lai mums būtu pārliecība par glābšanu. Viņa klausītājiem un lasītājiem bija jāuzzina, ka viņiem jau pieder mūžīgā dzīvība. Tā ir šodienas realitāte. Līdzīgu apgalvojumu Jānis izteica sava evaņģēlija noslēgumā (Jņ. 20:30,31).

1. Jņ. 5:13 pārspēj visus citus tekstus Jaunajā Derībā par mūžīgo dzīvību, kas piemin stāvokli un satur apsolījumu (Jņ. 3:36), bet 1. Jņ. 5:13 norāda – Dieva bērniem vajadzētu zināt, ka tiem pieder mūžīgā dzīvība. Tā nav papildu izvēle, ko, ja ir tāda vēlēšanās, var pievienot kristīgai dzīvei. Dievs vēlas, lai mums būtu pārliecība par glābšanu. Mozum (2. Moz. 32:32), Pēterim (1. Pēt. 5:1), Pāvīlam (2. Tim. 4:7,8), kristiešiem Efezā (Ef. 2:8) un Kolosā (Kol. 1:12-14) bija šāda pārliecība.

Tomēr kā mēs varam izsargāties no tā, lai šī pašlāvība nepārvērstos pašpaļāvībā?
Skat. Mat. 10:22; 1. Kor. 9:27; Atkl. 3:11. _____

Ir cilvēki, kas šo pašlāvību par glābšanu uztvēruši kā beznosacījumu garantiju, izpratni, ka “vienreiz glābts – glābts uz visiem laikiem”. Ja tā būtu, kas mūs vēl kavētu aizmirst visu par Dievu un dzīvot amorālu dzīvi, lai gan Bībele ziņo, ka tas liegtu mums ieeju Debesīs (Gal. 5:21; Atkl. 21:8)? Galu galā tāpat jau ir pietiekami grūti šajā dzīvē palikt neaptraipītam – zinot, ka mēs varam atkrist no Dieva. Iztēlojies, cik ātri tas notiktu pie filozofijas, ka mūsu dzīvesveidam nav nekādas nozīmes!

Bībele māca, ka ir iespējams dzīvot ar pārliecību par glābšanu, taču šo pārliecību var zaudēt, ja paši to izvēlamies. Mums jāturas pie dzīvības kroņa, katru dienu nododoties Kungam paklausībā, grēku nožēlā un ticībā. Mums vienmēr jābūt modrīgiem un jālūdz Garā, jo sātans meklē, kuru viņš varētu aprīt (1. Pēt. 5:8). Ja ne mūs, ko gan tad?

Ieskaties dziļi sevī (tas, protams, ir sāpīgi)! Vai arī tev trūkst pārliecības par glābšanu? Ja jā, vai tas nav visu to lietu dēļ, ko tu dari? Ja jā, tev jāpieņem piedošana, ko Dievs tev jau ir dāvinājis, un tad kā uzvarētājam jāsatver Dieva spēks, kas tev ir apsolīts. Kas gan tevi attur no tā, ja ne pašā izvēle?

SASKAŅĀ AR VIŅA GRIBU

(1. Jņ. 5:14-17)

Izlasi 1. Jņ. 5:14,15. Kāds mums šeit ir apsolījums? Vēl svarīgāk – ko tam vajadzētu mums nozīmēt? _____

Mēs varam nākt pie Dieva ar visiem mūsu priekiem, nastām un lūgumiem. Mēs drikstam Viņam pastāstīt, ka mums trūkst naudas. Mēs varam Viņam uzticēt, ka mums ir problēmas ar saviem bērniem un ka nepieciešama Viņa iejaukšanās. Mēs drikstam Viņam pastāstīt, ka esam nopietni slimi un mums ir vajadzīga dziedināšana. Vai mēs varam būt droši, ka Viņš mums atsūtīs čeku, pāraudzinās mūsu bērnus vai dziedinās mūs no jaunas slimības? Nē. Kad Jēzus lūdza Ģetzemanes dārzā, Viņš savai lūgšanai pievienoja tekstu: “Lai notiek Tavs prāts” (Mat. 26:42), un Dievs Viņu neatbrīvoja no krusta.

Taču, ja mēs izsūdzam savus grēkus un lūdzam piedošanu, Dievs neliek mums gaidīt; mēs varam paļauties, ka, lūgšanai beidzoties, piedošana kļuvusi par realitāti. Ja es lūgšu Viņu pieņemt mani kā savu bērnu, jo es esmu pieņēmis Jēzu kā Glābēju un Kungu, Dievs uz šādu lūgšanu atbildēs nekavējoties. Kur vien Dieva griba ir atklāta Rakstos – vai nu baušļos, vai apsolījumos – un kad vien mēs pieņemam šis Viņa gribas izpausmes, mums jāzina, ka ikviena šāda lūgšana jau ir uzklusīta. Gadījumos, kad mēs neesam pārliecināti, kā Dievs nolems mūs vadīt, mums savām lūgšanām vajadzētu pievienot tekstu “Tavs prāts lai notiek” un uzticēties, ka Kungs darīs tā, kā vislabāk.

1. Jņ. 5:16,17 nav viegli izprast. Rakstu pētnieki nav vienisprātis par šo pantu nozīmi (daži saka, tas ir grēks pret Svēto Garu). Tomēr mēs zinām, ka jebkurš grēks ir netaisnība un nevar tikt ne attaisnots, ne pieciests. Tādā gadījumā, kāda veida grēkus Jānis šķiro šajos pantos? Uz to nav viegli atbildēt. Lai arī ko Jānis šeit ir domājis, mēs varam būt droši, ka viņš nav mēģinājis mazināt grēka nopietnību.

Mēs visi esam izsacījuši tādas lūgšanas, kas nekādā veidā nav piepildījušās. Par spīti lūgšanām varbūt nomira mums mīļš cilvēks, pazaudējām darbu utt. Dažos gadījumos vēlāk mēs konstatējam, ka viss noticis citādi un labāk, nekā esam lūguši. Citi gadījumi nesuši vienīgi vilšanos, sirdssāpes un bēdas. Kā mums vajadzētu tos risināt? Kā turpināt dzīvot ticībā un paļauties uz Dievu, kad šķietami neatbildētas lūgšanas mūs piepilda ar bēdām, vilšanos un pat šaubām? _____

PAĻĀVĪBĀ PAR APSARDZĪBU

(1. Jņ. 5:18,19)

1. Jņ. 5:18,19 divreiz minēta frāze “mēs zinām”. Abi panti sākas ar šo frāzi. Taču Jānim nerūp tikai zināšanas.

Kādus netiešus izaicinājumus satur 18. un 19. pants? _____

18. pantā frāze “no Dieva dzimis” izmantota divkārt; taču pirmā reize runā par ikvienu patiesu ticīgo, savukārt otrā attiecas uz Jēzu. Grieķu valodas oriģinālā te ir laiku atšķirības, kas var būt diezgan svarīgi. “Ikviens, kas no Dieva dzimis” – pirmā frāze uzrakstīta saliktajā laikā jeb pabeigtā stāvoklī un varētu attiekties uz ilgstošo atjaunošanās procesu. Otrā frāze runā par kādu konkrētu notikumu pagātnē – Jēzus iemiesošanos, kad Viņš piedzima Marijai Betlēmē. Pirmā frāze runā par to cilvēku pieredzi, kas piedzimuši no jauna (Jņ. 3:3,5; 1. Jņ. 3:9). Šo pašu vārdu izmantošana attiecībā uz Jēzu var norādīt uz faktu, ka Jēzus atnācis mums ļoti tuvu, pat kļuvis viens no mums. No otras puses, Jēzus no mums atšķiras: Viņš ir Dieva Dēls tādā nozīmē, kādā mēs nekad nebūsim.

Kādu mierinājumu satur šie panti? 1. Jņ. 5:18,19. _____

Abi panti piemin “ļauņa” (19. panta beigās daudzos Bībeles tulkojumos angļu valodā skan: “...un visa pasaule ir zem ļaunā varas”). Šis vārds, ar ko domāts sātans, atrodams arī 1. Jņ. 2:13,14; 3:12. Līdztekus Jānis viņu sauc arī par velnu (1. Jņ. 3:8,10). Saskaņā ar Atkl. 12:9 viņš ir vecā čūska, velns. 1. Jņ. 5:18,19 sniedz īsu ieskatu lielajā cīņā starp Kristu un sātanu. Šī cīņa aprakstīta Atklāsmes grāmatā, īpaši 12. nodaļā. Tomēr uz abām karojošajām pusēm norādīts jau Jāņa 1. vēstulē.

18. un 19. pantā Jānis pasauli apraksta kā sātana teritoriju. Frontes līnijas otrā pusē atrodas Jēzus mācekļi kopā ar Dievu Tēvu un Jēzu, kurš aizsargā ticīgos un neļauj sātanu tiem klāt. Tādēļ viņi spēj pateikt nē grēkam un izturēt kārdināšanas.

19. pants ziņo, ka mēs esam no Dieva. Mēs esam drošībā, jo mums ir tiešas un personīgas attiecības ar Dievu un mēs esam nošķirti no pasaules. Kā Dieva bērni mēs varam turēties pie Viņa apsoliņumiem.

Kā tu piedzīvo lielās cīņas realitāti savā dzīvē? Kā šos apsoliņumus par uzvaru un apsardzību tu vari padarīt par savējiem? Citiem vārdiem, ko, iespējams, tu dari, kas varētu neļaut šiem apsoliņumiem pagaidām īstenoties dzīvē? Kādu cerību tajā pašā laikā mēs varam rast faktā, ka karā pret sātanu Jēzus jau ir uzvarējis un savu uzvaru piedāvā mums? _____

AR PATIESU DIEVATZIŅU

(1. Jņ. 5:20,21)

Atkal Jānis raksta, ka “mēs zinām” – mēs atzīstam vienīgi Patieso. Dieva Dēls Jēzus ir ienācis šajā pasaulē un atklājis mums Dievu Tēvu. Šī atziņa nav tikai prāta zināšanas, bet gan atziņa, kas mūs ved pie tuvām attiecībām ar Dievu.

Kurš ir patiesi saskaņā ar 1. Jņ. 5:20? _____

Visā pirmajā Jāņa vēstulē mēs redzējam, ka autors viegli pārsviežas no Tēva uz Jēzu. Dažos gadījumos vietniekvārdi Viņš var attiekties gan uz Tēvu, gan Dēlu. Tas nav nekāds pārsteigums, jo katram, “kas aplicina Dēlu, ir arī Tēvs” (1. Jņ. 2:23). 1. Jņ. 5:20 trīs reizes atrodam vārdu “patiesais”. Pirmā reize skaidri norāda uz Dievu Tēvu: Jēzus ir nācis un devis mums gudrību, lai mēs izprastu Tēvu (vismaz līdz zināmai robežai).

Otrajā reizē, kur šajā pantā lasām par “patieso”, varētu būt runa par Jēzu: “Mēs jau esam patiesajā – Viņa Dēlā Jēzū Kristū.” Otrā daļa paskaidro pirmo – patiesais ir Dieva Dēls. Šis vārds atrodams arī 1. Jņ. 2:8, aprakstot Jēzu (skat. arī Atkl. 3:7,14), bet tā ir arī Tēva īpašība (Jņ. 7:28).

Pēdējā vieta, kur šajā vēstulē lasām par “patieso”, ir 20. panta beigās: “Šis ir patiesais Dievs un mūžīgā dzīvība.” Šis teikums var attiekties gan uz Dievu Tēvu, gan Jēzu, gan abiem; par to Bībeles pētnieki nav vienprātis. Katrā gadījumā šis teikums kļūst izsmelošs, ja te domāts Jēzus.

Ko saka 1. Jņ. 5:21, un kā šo principu mēs varētu attiecināt uz sevi? _____

Līdz vēstules pēdējam pantam Jānis nebija pieminējis elkdievību. Tā vietā viņš cīnījās ar maldu mācībām par Jēzu un to ietekmi uz tiem draudzes locekļiem, kas draudzi nebija atstājuši. Kādēļ lai viņš vēstules pašās beigās kā pēdējo brīdinājumu pieminētu iepriekš neskartu tēmu? Iespējams, ka Jānis par elkdievību uzskatīja šīs maldu mācības par Kristu; tādā gadījumā elkdievībai ir sakars ar antikristu mācībām par Dievu un Jēzu. Viņu izpratne par Dievu drīzāk saucama par viltus dievu, nevis Tēva, pielūgšanu, kurš vienīgi Jēzū visiem patiesajiem ticīgajiem sniedz mūžīgo dzīvību un palāvību.

Uzraksti pāris teikumu par to, ko tu, Jāņa vārdiem, “zini” par Dieva dabu un raksturu un līdzdali Bībeles skolas nodarbībā! Kādas lietas par Dievu tu nezini? Kuras no tām tu gribētu uzzināt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E.Vaita, "Kristus līdzības", 147,148; "Pravieši un ķēniņi", 157.

"Kad lūdzam pēc laicīgām svētībām, atbilde uz mūsu lūgšanām var kavēties, vai arī Dievs var dot kaut ko citu, nevis to, ko mēs lūdzam. Bet tā tas nav, kad lūdzam pēc atpestīšanas no grēka. Viņš vēlas mūs atbrīvot no grēka, pieņemt par saviem bērniem un darīt spējīgus dzīvot svētu dzīvi. Kristus 'pats sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta.' 'Un šī paļāvība mums ir uz Viņu, ka Viņš klausā mūs, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta. Ja zinām, ka Viņš mūs klausā, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši.' (Gal. 1:4; 1. Jāņa 5:14,15) 'Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.' (1. Jāņa 1:9)" (E.Vaita, "Laikmetu ilgas", 266)

"Viņš, Kurš pazīst visu cilvēku sirdis, zina, vai attiecīgais cilvēks pēc izvešošānās pagodinās Viņa Vārdu vai atkrītot to apkaunos. Viss, ko no mums prasa ir lūgt Dievu par slimnieka dziedināšanu, ja tas ir saskaņā ar Viņa prātu, ticot, ka Viņš dzird mūsu izteiktos pamatojumus un dedzīgās lūgšanas. Ja Kungs redzēs, ka tādā veidā Viņš tiks visvairāk godināts, tad Viņš mūsu lūgšanas paklausīs. Bet pieprasīt Dievam slimnieka dziedināšanu, nepakļaujoties Viņa prātam, nav labi." (E.Vaita, "Liecības draudzei", 2. sēj., 149)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bībeles skolas nodarbībā pārrunājiet savu uzrakstīto uz ceturtdienas pēdējo jautājumu. Ko varat mācīties cits no cita?
2. Daudziem ir bijušas problēmas ar pārliecību par glābšanu. Kāds parasti ir šīs problēmas iemesls? Kā tu vari palīdzēt cilvēkiem, kas ar to cīnās?
3. Ņemot vērā visus brīnišķīgos apsolījumus Bībelē par uzvaru pār grēku, kādēļ tik daudzi no mums krīt tajos pašos grēkos atkal un atkal?
4. Kā šodienas pasaulē mēs redzam izpaužamies lielās cīņas realitāti? Kā tā izpaužas tavā sabiedrībā vai pat tavā ģimenē? Ko tu Kristus lietas labā dari šajā laikmetu konfliktā? Ko tu atsevišķi vai kopā ar savu draudzi varētu paveikt Kristus pusē, Viņam cīnoties ar ienaidnieku sātānu?